

DVA U ŠTĚDROVEČERNÍHO STOLU

Tím přicházím k sobě, že nejsem si kořistí. Usednu,
až sladká tíha v kolenou zadře jakýkoli pohyb, když
mír po těle rozlije se, přestože na hrudi lehce
znejistí: úder tam střídá úder.

Nevím, jak k němu hovořit. Je tak mladý, bojácný,
plachý, snad přiznat neveřejnou zónu srdce, kde
spochynout nelze, co metr v ní dupu na nášlapné
miny, co vteřinu v krční tepně explodují hlubinné
strachy.

Jak mluvit, nevím, každá řeč vyjde naplano, co ale
zamlčím s chutí, bude vnuknutí od slov rodu
tažných, která by tak ráda zapřáhla činy a ztlumila
Vivaldiho, aby se nepřeslechlo mé bojácné ano –

Jenže já ho v sobě stejně spolknou. Až v portfoliu
objednaných vražd nalistuji vánoční rybu.

Protože u té, i kdyby mlčení při úkonu znamenalo
souhlas, pak otevřená tlama na vylomené hlavě
překřičí pláč malého v jesličkách.